Č. 10.200.

Bytová péče: Majitel domu nemůže proti zajištění bytu podle § 9 zák. č. 118/28 Sb. důvodně namítati, že bytu potřebuje pro sebe, je-li upotřebení takové podle ustanovení § 1 cit. zák. přípustné jen s povolením okr. úřadu, které dosud dáno nebylo.

(Nález ze dne 5. prosince 1932 č. 19.285/30.)

Věc: Alfred B. v B. proti zemskému úřadu v Praze o zajištění bytu.
Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.
Důvody: Výměrem ze 16. října 1929, resp. z 23. května 1930 zajistil okresní úřad v D. podle § 9 zák. z 11. července 1928 č. 118 Sb. byt o kuchyni a dvou pokojích v domě čp . . . v B., obývaný dosud oficiálem státních drah Františkem J., který byl služebně přeložen do jiné obce, pro kancelářského pomocníka Vlastimila P.

St-l se v řízení bránil námitkou, že bytu potřebuje pro sebe a v protokole z 27. května 1930 v tom směru uvedl: »Pokoj, který můj pomocník má ve dvoře, neodpovídá předpisům, poněvadž nemá ani podlahy ani stropu. V zimě spí proto pomocník v mé kuchyni, což však nemohu dlouho připustiti. Zamýšlím do bytu, který se uvolnil (jedna kuchyň a dva pokoje) se nastěhovati, z dolejšího bytu dosud mnou obývaného jeden pokoj ponechati pomocníkovi a z kuchyně a z druhého pokoje zříditi jednu místnost jako kuchyň k hořejšímu bytu.«

Žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání zamítl. — — — —

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou neshledal nss důvodnou z těchto úvah:

Stížnost vytýká žal. úřadu, že, posuzuje potřebu st-lovu po rozumu § 3 bodu 3 zák. č. 118/28, nebral zřetele na námitku odvolání, že st-l potřebuje zajišťovaného bytu, poněvadž v dosavadním svém bytě nemůže umístiti svého pomocníka v živnosti a služebnou, a že po této stránce nekonal šetření.

Pokud jde o ubytování živn. pomocníka, nemá stížnost pravdu. Žal. úřad v druhé části svých důvodů vzal zmíněnou odvolací námitku v úvahu, uznal však, že nelze jí vyhověti, poněvadž způsob, jakým st-l svého pomocníka chce ubytovati, předpokládá podle §§ 1 a 2 cit. zák. předchozího povolení okr. úřadu. Vyslovil tedy v podstatě, že na potřebu st-lovu, ubytovati pomocníka, nelze bráti zřetel, poněvadž potřeba ta bez předchozího povolení okr. úřadu není ukojitelna a nelze ji tedy — pokud povolení ono není dáno — pokládati za právně relevantní. Odůvodnění tomu vytýká stižnost nezákonnost jednak proto, že st-l zajišťovaného bytu potřebuje k účelům ubytovacím, jednak že zamýšlené pozdější disposice se zajišťovaným bytem — totiž zamýšlené budoucí jeho spojení s dosavadním bytem st-lovým — nemohou padati na váhu při posuzování, je-li nyní prováděné zajištění přípustno. Námitkám těm nelze dáti za pravdu.

Paragraf 1 odst. 1 zák. č. 118/28 stanoví, že zrušiti byt připojením jeho nebo jednotlivých jeho částí k jinému bytu je dovoleno pouze se svolením okr. úřadu. Mluví-li zákon o zrušení bytu připojením jeho k bytu

jinému, je zřejmo, že »zrušením bytu« nerozumí odejmnutí bytu účelům bydlení — o kterémžto případě zmiňuje se další věta odst. 1 — nýbrž zrušení jeho jako samostatné bytové jednotky a připojení jeho k jiné bytové jednotce. Spadá sem tedy i případ, kdy se dosavadní samostatná bytová jednotka ruší nebo zmenšuje připojením v celku nebo z části k jinému bytu, aby tento k účelům obývacím byl rozšířen. Okolnost, že st-l potřebuje zajišťovaného bytu k účelům ubytovacím, nevylučuje tedy potřebu úředního povolení podle § 1 zák. č. 118/28.

Pokud pak se týče druhé námitky, že totiž jde o disposice teprve v budoucnu zamýšlené, přehlíží stížnost, že podle § 1 odst. 1 in fine je třeba úředního povolení také k tomu, aby někdo měl v téže obci dva nebo více bytů. St-l odůvodňuje svou potřebu zajišťovaného bytu tím, že v něm hodlá umístiti svého pomocníka jako člena své domácnosti. Poněvadž však svého dosavadního bytu nehodlá se vzdáti, uplatňuje v podstatě, že vedle svého dosavadního bytu potřebuje pro sebe ještě druhého bytu ve svém domě, čili že potřebuje bytů dvou. Poněvadž však k tomu, aby někdo měl v obci dva byty — jak uvedeno — je podle § 1 zák. č. 118/28 třeba povolení okr. úřadu, a takovým povolením st-l se nevykázal, právem uznal žal. úřad, že k potřebě zajišťovaného bytu tak, jak ji st-l uplatňuje, s hlediska § 3/3 cit. zák. nelze bráti zřetele. — — —

Č. 10.201.

Samospráva obecní: * Sdělování způsobu, jak se hlasovalo v obecní radě, není porušením povinnosti člena obecní rady ve smyslu § 100 obec. zříz.

(Nález ze dne 5. prosince 1932 č. 3360.)

Věc: František K. v T. (adv. Dr. Egon Schwelb z Prahy) proti ministerstvu vnitra o sesazení s úřadu člena obecní rady.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Zsp v Praze rozhodnutím ze 6. srpna 1928 sesadila po dohodě s osk v T. podle § 100 odst. 2 obec. zříz. st-le s úřadu prvního náměstka starosty v T. pro hrubé porušení povinností spojených se členstvím městské rady. Současně vyloučila odkladný účinek odvolání z důvodu, že veřejný zájem vyžadoval bezodkladné provedení rozhodnutí, a nařídila, aby o provedení doplňovací volby prvního náměstka starosty města T. bylo podle § 66 vol. řádu obecního učiněno další opatření, až rozhodnutí vejde v moc práva.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání proti tomu podané zamítnuto z těchto důvodů: »§ 100 odst. 2 obec. zříz. stanoví, že členové obecní rady, kteří by hrubě nebo trvale porušovali své povinnosti, mohou býti zsp-ou se svého úřadu sesazeni. Ustanovení toto, jak zřejmo z nadpisu, má povahu disciplinární a vztahuje se na všechny členy obecní rady; mezi ně patří i náměstkové starosty, jak patrno z § 60 voleb. řádu do obcí, kde se mluví